

Het was donderdag tien jaar geleden dat straatprostitutiee Jolanda Meijer uit Groningen van de aardbodem verdween. Honderden tips zijn sinds februari 1998 door de politie nagetrokken, maar altijd met hetzelfde resultaat: niets. Aangenomen wordt dat Jolanda – ze was 35 jaar toen ze verdween – niet meer leeft, dat ze is vermoord. Maar er is geen lichaam, er is geen verdachte, er zijn geen sporen. Wat er is, is een verleden. En er zijn verhalen.

Door Rob Zijlstra

De hopeloze zaak van Jolanda Meijer

Het tv-programma *Opsporing Verzocht* en het uitloven van een beloning leidden evenmin tot de gouden tip in de zaak van de vermiste Jolanda Meijer.

Er is het verhaal dat het lichaam van Jolanda Meijer in een gierput zou liggen. Ergens op een boerderij in Noord-Friesland liet de politie zo'n put leegpompen. Dat zou zijn gebeurd onder de vlag van het Marianne Vaatstra-onderzoek, in werkelijkheid was het een 'vriendendienst' van de Friezen aan de collega's in Groningen. Later kwam via de criminele inlichtingen eenheid (cie) informatie binnen dat de bewuste gierput te vinden was bij een boerderij in Noord-Groningen, in de omgeving van Wiumsum. De betrokken boer was een vaste klant van Groninger tippelaarsters. En dat was hem fataal geworden: de dames plukten hem financieel kaal, de boerin besloot te scheiden. De boer had een motief, maar Jolanda werd niet gevonden.

Het raadsel van de vermissing van Jolanda Meijer dreigt langzaam maar zeker een hopeloze zaak te worden. Rechercheurs die zich in de loop der jaren met het onderzoek hebben beziggehouden zeggen: tips en aanwijzingen vliegen alle kanten op, er is geen touw aan vast te knopen. Zonder lichaam, zonder plaats delict, staan we eigenlijk met lege handen. Ook het verloop van de tijd speelt een steeds minder gunstige rol. Zelfs de dood van Jolanda is een veronderstelling die vooral gebaseerd is op de wereld waarin zij leefde: die van de drugs en prostitutie.

Het dossier van de zaak ligt bij het *cold case team*. Tips worden nagetrokken, zo nu en dan wordt oude informatie tegen een nieuw licht gehouden. Af en toe komen er, ook na al die jaren, nieuwe tips binnen.

Zo meldde een onbekende via Meld Misdaad Anoniem dat het lichaam van Jolanda zou zijn begraven onder een elektriciteitsmast in Oost-Groningen, in de omgeving van Meeden. Daar staan tientallen masten, onder drie werd gezocht. Duikers zochten onder een woonboot in de diepingen in de stad Groningen. Er is gegraven in het Stadsparc. Er gingen verhalen dat Jolanda haar laatste rustplaats heeft gevonden in een blok beton in de Ommelandenwijk in Veendam.

Uitvoerig is onderzocht of Jolanda het slachtoffer is geworden van prostitutie- en seriemoordenaar Willem

Tips en aanwijzingen vliegen alle kanten op, er is geen touw aan vast te knopen

van E. uit Harkstede. Van E. ontkent het, het Nederlands Forensisch Instituut vond geen enkele aanwijzing. Er gingen verhalen dat Jolanda betrokken was bij drugshandel in Lauwersoog. Of dat ze met een vooruit betaalde taxi uit Winschoten naar een vliegveld in Duitsland is gebracht. Ze zou in de Verenigde Staten verblijven, achter de ramen in Antwerpen zitten en rondlopen in Portugal.

Jolanda Meijer was geen lieverdje. In haar harde wereld deed ze alles om aan drugs te komen. Ze maakte zich schuldig aan *ripdeals*, ze belazerde mensen. Zo zou ze rond 1995 als koerier hebben gewerkt voor een Surinaamse drugsorganisatie tegen wie ze later belastende verklaringen aflegde bij de politie. Misschien is ze het slachtoffer geworden van een criminele afrekening. Toen de politie dit aspect wilde onderzoeken, bleken de processen-verbaal zoek te zijn, mogelijk vernietigd.

Jolanda Catharina Meijer werd in 1963 geboren in Aduard. Na de lagere school bezocht ze de huishoudschool aan de Kraneweg in Groningen. Daar ging het niet goed. Ze kreeg de verkeerde vrienden en toen ze 16 jaar was, liep ze weg van huis. Ze ging in Groningen wonen en raakte aan de drugs. Toen ze 21 jaar was, had ze twee kinderen. Om te overleven ging ze werken in de prostitutie, eerst achter de ramen en in clubs, later op straat als tippelaarster. De portiek van de Kijkshop aan de Westerhaven in Groningen werd haar vaste stek. Soms maakte ze uitstapjes, naar Rotterdam, naar Heerlen.

In januari 1999 was er even hoop op een oplossing. Een onbekende had haar paspoort in de brievenbus van het politiebureau in Leek gegooid. Twee maanden later had de politie deze onbekende opgespoord. Het betrof een vrachtwagenchauffeur uit Marum. Hij had

het paspoort van Jolanda in september 1997 gekregen en het in zijn dashboardkastje gelegd. De verklaring van de man bevatte hiaten wat hem even verdacht maakte. Later blijkt waarom hij een deels leugenachtige verklaring had afgelegd: hij was een vaste klant van de tippelscene en wilde dat niet aan de grote klok hangen.

In agenda's hield Jolanda met korte krabbels wetenswaardigheden bij van haar onstuimige leven. Ook de namen en adressen van haar vaste klanten, veel mannen uit Friesland, staan er in. Op 14 augustus 1994 noemt ze: 'ontmoet, een rijke gozer in Veendam'. Op 30 mei 1995: 'na deze week wil ik niet meer gebruiken! Laatste kans.' Op 27 oktober dat jaar: 'bij ... geslapen, in Ten Boer.' Op 24 juni 1997: 'niet werken ivm kapot gezicht'. Op 28 november: 'samen met een ander een auto gejat.' Op 21 december 97: 'Ik voel mij zo kloten en alleen. Weer alleen en weer gebruikt. Alleen om dat kutgeld. Shit en ik denk dat ik nog zwanger ben ook.'

Zes weken na die laatste aantekening werd Jolanda voor het laatste officieel gezien door een politieagente. De politie trad, op 7 februari 1998, op bij een ruzie in een drugspan aan de Bedumerstraat in Groningen. Na die datum komt Jolanda in de registratiesystemen van de politie niet meer voor. Om die reden wordt 7 februari aangehouden als de 'laatste dag'. Maar met name collega's van Jolanda verklaarden later stellig dat zij haar ook na die datum nog hebben gezien en gesproken. Een van de prostituties zegt bijvoorbeeld: 'Ik heb Jolanda op 24 juni 1998 voor het laatste gezien, op de Westerhaven. Ik ben die avond mishandeld in een steegje. Jolanda was daarbij.'

De rijke gozer uit Veendam duikt vaak op in de verhalen die over Jolanda zijn ontstaan. Ze woonde enige tijd bij hem in. Aan de ouders van Jolanda vertelde hij haar te willen helpen van de drugs af te komen. In de prostitutiescene doen andere verhalen de ronde. In de woning van de gozer uit Veendam bivakkeerden vaak prostituties die door hem werden voorzien van drugs. Hardnekkig is het verhaal dat Jolanda in die woning per ongeluk is gedood, tijdens een uit de hand gelopen vechtpartij.

BELONING

De Hoofdofficier van Justitie in het Arrondissement Groningen looft een beloning uit van:

VIJFENTWINTIGDUIZEND GULDEN
f 25.000,-

aan degene die aanwijzingen of inlichtingen verstrekt, die kunnen leiden tot het bekend worden van de huidige verblijfplaats of het lot van de nu 36-jarige

Jolanda Catharina MEIJER



Jolanda Meijer verdween op of omstreeks zaterdag 7 februari 1998, toen ze voor het laatst werd gezien. Van de aan harddrugs verslaafde prostitutie werd sindsdien niets meer vernomen. Haar paspoort dook begin dit jaar op en bleek in handen van een man, die verklaarde het document in september 1997 van Jolanda zelf te hebben gekregen. Gevreemd wordt dat de vrouw, die twee kinderen achterlaat, iets ernstigs is overkomen.

Heeft u informatie over Jolanda, meent u haar ergens te hebben gezien, of weet u waar ze nu is, belt u dan met de Recherche van het district Groningen/Haren, telefoon 050 - 599 5041, of schrijft u naar de Regiopolitie Groningen, afd. Recherche, Postbus 588, 9700 AN Groningen.

De door u verstrekte informatie zal op discrete wijze worden behandeld.

Indien door meer dan één persoon rechtens op uitkering van de beloning aanspraak zal worden gemaakt, zal aan elk van hen een deel van de beloning worden uitgekeerd, in evenredigheid met de waarde van de verstrekte informatie.

Groningen, 18 december 1999

De Hoofdofficier van Justitie,
Mr. H. J. Moraal

(no. 18/99)



Daarna zou hij het lichaam hebben laten verdwijnen. Prostituees kregen te horen dat hij Jolanda naar de Verenigde Staten had gestuurd. Om daar af te kicken.

In de agenda's van Jolanda staan meerdere aantekeningen die betrekking hebben op de Veendammer. Het zijn geen aantekeningen die verontrusten, integendeel: Jolanda schrijft dat ze zich bij hem veilig voelt en er rust vindt.

De politie heeft het 'spoor richting Veendam' meerdere malen onderzocht. Ook het huis van de Veendammer is doorzocht en de omgeving van de woning met radarapparatuur. Een rechercheur merkte eens op: 'Hij is helemaal door ons bekeken. Het is een rare vent, maar ik geloof niet dat hij er iets mee te maken heeft.'

Op 5 december 1997 bracht Jolanda met haar vriend Hendrik K. voor het laatste een bezoek aan haar ouders in Aduard. Het kwam vaker voor dat zij lange tijd niets van hun verslaafde dochter hoorden. Maar toen Jolanda ook in april 1998, op de verjaardag van haar zoon, te zien leek, vreesden de ouders waar zij al jaren bang voor waren. Dat hun dochter iets ernstigs was overkomen. In mei deden ze aangifte van vermissing.

Jolanda Meijer was toen 35 jaar. Voor de politie was de verdwijning niet direct reden een onderzoek in te stellen. Het zou nog tot december 1999 – bijna twee jaar later – duren voordat het openbaar ministerie erkende dat rekening moet worden gehouden met een misdrijf. Er werd een beloning uitgelooft van 25.000 gulden (nu: 15.000 euro).

De ouders van Jolanda Meijer, Wim en Tiny, hebben zo mogelijk alles gedaan om de waarheid te achterhalen. Toen Jolanda vijf jaar vermist was, zei Wim Meijer: 'Mensen zeggen wel, als ons kind spoorloos zou verdwijnen, zouden we gek worden. Maar je wordt dus niet gek. Met ons volle verstand moeten we het ondergaan.'

Wim Meijer is vorig jaar overleden. Tiny vecht door.

rob.zijlstra@dvh.n